

ning også indbefatter adgang for nævnet til i samråd med politimesteren at kunne indskrænke eller forbyde motorkørsel på stranden. En sådan indskrænkning kan især tænkes at komme på tale, hvis opholdsretten i henhold til forslaget § 54, stk. 1, gøres illusorisk ved motorkørsel.

I øvrigt finder man det ikke rimeligt, at politiet indblandes i disse afgørelser, der tilsigter varetagelsen af rekreative hensyn.

Spørgsmål 51:

Under henvisning til § 54, stk. 7, bedes det oplyst, hvorfor der kun tales om at udlægge offentlig sti og ikke også om at udlægge en offentlig vej. I hvilket omfang skal kommunalbestyrelsen betale et sådant sti-anlæg?

Ad spørgsmål 51:

Forslagets § 54, stk. 7, svarer på dette punkt til den nugældende § 23, stk. 6.

Motiveringen for, at der kun omtales stier, er, at man gennem denne bestemmelse alene har ment at burde muliggøre sikringen af passager til kysten til fods. En åbning af egentlige vejforbindelser ville medføre en række andre problemer bl. a. med hensyn til tilvejebringelse af parkeringspladser m.v.

Med hensyn til udgiftsfordelingen ved anlægget henvises til det i bemærkningerne til lovforslaget anførte. Det tilføjes, at den ændring i vejtilskudsloven, som er en forudsætning for praktiseringen af § 54, stk. 7, endnu ikke er gennemført. Bestemmelsen vil således indtil videre ikke kunne anvendes.

Spørgsmål 52:

Hvilke tanker har ministeren med hensyn til, hvilke almindelige regler der skal fastsættes i henhold til forslaget § 54, stk. 8? Et evt. udkast til regler udbedes. Særlig ønskes belyst problemerne om transistorradioer og støjende båd fart langs stranden.

Ad spørgsmål 52:

De bestemmelser, der bør medtages i et standardordensreglement for private skove, jfr. oversigten der er optaget efter spørgsmål 65, vil også i vidt omfang kunne finde anvendelse ved strandene.

Med hensyn til transistorradioer gælder bestemmelsen i normalpolitivedtægten § 9,

hvorefter politiet kan forbyde benyttelse af højttalere, grammofoner, musikinstrumenter eller lignende i fri luft, når benyttelsen må antages at være til væsentlig ulempe for de omboende eller forbipasserende.

For så vidt angår støjende båd fart — som i øvrigt ingen forbindelse har med den her omhandlede ordning — henvises til § 17, stk. 4, i normalpolitivedtægten, hvorefter politiet kan fastsætte regler for sejlads med motorbåde inden for en nærmere angivet kortere afstand fra kyststrækninger, for så vidt det må anses for påkrævet for at forebygge hindringer eller ulemper for anden sejlads eller for badning eller for at forebygge unødigt støj, der er til væsentlig ulempe for andre.

Spørgsmål 53:

Hvordan vil retsstillingen blive, når strandretten er udlejet? Lejeren skal formentlig ikke betale den aftalte ydelse, da ejeren ikke kan præstere den aftalte modydelse på grund af lovforslagets § 54, stk. 1. Har ejeren i disse tilfælde krav på erstatning af statskassen for det derved forvoldte tab?

Ad spørgsmål 53:

Det vil næppe være muligt at give en entydig besvarelse af det første spørgsmål, idet retsstillingen afhænger af lejeaftalens indhold. Der er ifølge forslaget ikke mulighed for at erstatte ejerens tab i tilfælde, hvor den aftalte ydelse ikke skal betales.

Spørgsmål 54:

I en henvendelse til udvalget har Kay Langvad og Axel Kristensen fremført, at der bør være den bestemmelse for campingpladser med egen strandgrund, at gæsterne kun må opholde sig på denne strand, og at camping-ejeren skulle have pligt til at kontrollere dette. Ministeren anmodes om at kommentere dette.

Ad spørgsmål 54:

En bestemmelse som den foreslåede vil næppe være rimelig, idet der ikke kan være grund til at stille en enkelt gruppe mennesker ringere end almenheden. Mange andre grupper kunne man med lignende motivering kræve holdt ude; hertil kommer, at en sådan bestemmelse ville være umulig at håndhæve.